

Jeg tillader mig at tilføje, at jeg lægger Vægt paa overfor Almenheden — derfor talte jeg ogsaa om en lignende Sag i Fjor — jeg finder det nødvendigt, at Dommerne kommer saa vidt, at de holder indbyrdes Justits i disse Sager; for hvis det ikke sker, og hvis man ikke derigennem kan naa en Betyggelse for Almenheden — det er jo i Virkeligheden en Sag, der kan forme sig saadan, at enhver af os kan blive ramt —, saa vil der før eller senere blive rejst det Spørgsmaal indenfor Lovgivningsmagten, om den Dommerne ved Grundloven tilsikrede Uafsættelighed er paa sin Plads endnu. Jeg kan godt se, at denne Uafsættelighed rummer store Fordele, og jeg vilde finde det heldigt, om Dommerne kunde undgaa at blive Genstand for Betragtninger og Overvejelser vedrørende denne Uafsættelighed ved, at de selv sørger for, at denne Tankegang bliver overflødig.

N. Jensen-Nybjerg: Da jeg for nogle Dage siden bad om Ordet, var det for at rette en Protest mod den hensynsløse Mistænkeliggørelse, som det ærede Medlem fra Mariager H. P. Hansen rettede mod den danske Bondestand, de danske Landboere, for deres Forhold overfor Feriebørnene og navnlig overfor københavnske Feriebørn. Da dette Forhold imidlertid siden er blevet omtalt af mange, og da der fra alle Sider er rettet saa skarpe Protester mod disse Udtalelser, at jeg er overbevist om, at denne Mistænkeliggørelse ikke vil komme til at gøre nævneværdig Skade, kan jeg indskrænke mig til en ganske kort Bemærkning, og jeg skal da helt undlade at komme nærmere ind paa det ærede Medlems Udtalelser. Jeg kan saa meget bedre gøre det, som jeg omtalte dette Forhold ret udførligt ved Finanslovforslagets første Behandling sidste Aar, og alt, hvad der nu er fremkommet, viser til fulde, at de Oplysninger, som jeg da havde indhentet, alle var ganske rigtige; naar jeg den Gang udtalte, at jeg opfattede denne Sag som en ret betydelig Samfundssag, fandt det jo ogsaa almindelig Tilslutning i dette høje Ting.

Jeg er glad ved den Protest, der er blevet rejst fra forskellige Sider imod det ærede Medlems Udtalelser, men det er dog navnlig to Protester, jeg har glædet mig over, nemlig den Protest, der blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), som man jo ved fuldt ud kan tale paa Københavnernes Vegne, og den Protest, som blev nedlagt af det ærede Medlem fra Fakse (Stauning),

som selv erklærede, at han talte paa Socialdemokraternes Vegne. Derved, mener jeg, har de danske Landboere faaet den Oprensning, som de fortjener, idet det derigennem er godtgjort, at det ærede Medlem fra Mariager ikke i dette høje Ting har nogen Meningsstælle i sin Mistænkeliggørelse af Landboerne.

Jeg vil saa blot sige til Landboerne: Lad os nu for alting ikke paavirkes af en saadan enkelt Udtalelse eller af en enkelt Mistænkeliggørelse, som ikke har vundet Tilslutning fra nogen Side, og lad denne for alting ikke gaa ud over Børnene, thi det var Synd for Børnenes Skyld. Lad os bl. a., som jeg sagde sidste Aar, lukke Dørene op for Feriebørnene og navnlig for de københavnske Feriebørn, saa højt som Forholdene overhovedet tillader det, og lad os ikke nøjes med at give Børnene Plads i vore Hjem, men lad os se om muligt at give disse Børn et virkeligt Hjem, et Hjem, som de kommer til at holde af, og som de i Fremtiden kan mindes med Glæde og omtale med Glæde i deres Hjem. Og lad os, om det er muligt — det sagde jeg ogsaa sidste Aar —, se at faa en Forbindelse i Stand mellem vore Hjem og Børnenes Hjem. Jeg er overbevist om, at hvis vi kunde faa en saadan Forbindelse i Stand, vilde man fra begge Sider lære at forstaa, at vi har ofte set ret forkert paa hinanden. Landboerne vilde da lære at forstaa, at de københavnske Arbejdere ikke er saa forfærdelige Socialister og Anarkister, eller hvad andet man ellers mange Gange tror om dem, og Københavnerne vilde indse, at de danske Landboere, de danske Bønder, ikke er saa store Egoister, som man fra den Side ofte er tilbøjelig til at mistænke dem for. Kunde et saadant Forhold komme i Stand, kunde man fra begge Sider komme ind paa at forstaa, at man var bedst tjent med et godt Forhold mellem By og Land og navnlig mellem Hovedstad og Land, at vi er Medlemmer af det samme Samfund og det samme Folk, og at vi alle sammen burde arbejde for det heles Vel, og alle sammen er bedst tjente, naar det gaar os alle godt — kunde vi naa dertil igennem denne tilsyneladende ret ubetydelige Sag, som jeg dog anser for at være en ret betydelig Sag —, ja, saa tror jeg, at vi fra begge Sider kunde prise os ret lykkelige. For det, det kommer an paa i et Folk og navnlig i et lille Folk, er dog, at vi alle sammen, som det er sagt saa tit og fra forskellige Sider i disse Dage, ikke alene staar Ryg mod Ryg i de vanskelige Tider, men at vi heller ikke glemmer det i Fremtiden.